

V R T E C.

Izhaja
1. dné
vsacega
meseca
na celej
póli in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1880.

Leto X.

Siróta.

odnika svoja védno sem ljubila,
Držála úkov njíju se zvestó;
Dobrót nikóli nijsem pozabila:
A práh obéma dávno je teló.

Umrl je v dôbi krépej ótec mili,
Pod zémľjo skrb o meni je šlá;
Potóci iz očíj so mojih líli
Na ótčev tíhi grob, na črna tlá.

Težávnih lét mi jédva péto míne,
Od kar nesréčo sem trpéla tó;
A zadánó me nóve bolečíne:
Močí kopnéti materi začnó.

Oh, tudi óna pade v bòl neváрно;
Jaz čúla sem in strégla bez mirú,
Zdaj tekla po zdravníka, zdaj v lekárno.
„Ne hodi, hčérka! — To ne dá hladú!“

Globóka noč je, mati vžé ne stóka,
Grčí in sôpe, smrtno se potí;
Ne slíši mojih ni beséd in jóka,
Izdáhne, glávo nágne in zaspí.

Gorjé! Preljuba moja sládká mati!
Kakó jaz prebolím udárec tá?

Kakó brez tebe, kjé mi je ostáti ?
Oh, kjé siróta bodem zdaj domá ?

Zakáj, zakáj si kôso bridko svôjo
Nemíla smrt! prinesla zópet k nám ?
Zakáj si vzela srečo zádnjo môjo,
Pehníla zémљи jo v molčééi hrám ?

Kakó in kje si najdem tolažíla ?
Zaprť je, tuj mi je vesóljni svét ;
Vseh úpov cvétnih sem se iznebíla ;
Le Bog opóra bodi mojih lét.

Povsód sem na širôkejši zemљи sama,
Solzím se, môlim, délam dan na dán ;
Izprósi tí mi, draga moja mama !
Da mene vzáme Bog pod svôjo brán.

Tvoj posvečeni prah naj zemlja hráni,
A tí si z ôtcem zdrúžena sedáj ;
Jedína hčí v spomínu ti ostáni,
Poklíči konci dníj jo v svéti ráj !

Antonija F.

„In ne vpelji nas v skušnjavo!“

„Martin, ali se ne bojiš, da bi te Bog ne pozabil,“ reče Jela s tresočim glasom, ker se predrzneš zlorábiti besede „hvala Bogú!“ Čudim se, da Bog pri tej priči ne kaznuje tvoje predrznosti in ti jezika ne izvije, kadar koli izgovoriš njegovo sveto imé za svoje zlobne naméne? Ali se ne bojiš Bogá, da si tako predrzen in izgovoriš besede „hvala Bogú“ v ónem trenutku, ko se ravno pripravljáš, da vzameš življenje tujemu, popotnemu človeku na tolovajski način? „Hvala Bogú!“ tako govori pobožna duša, kadar se po opravljenem delu podaja k počitku Bogá hvaléč, da se je delo izvršilo z njegovo sveto pomočjo. In ti? O Bog! ti se mu zahvaljuješ, da se ti priložnost ponuja, da ubiješ nedolžnega, popotnega človeka, ki pri tebi išče zavetja in gostoljubja, da ubiješ človeka, ki je stvar božja, ustvarjena po njegovej svetej podobi. Ali se ne bojiš, Martin, da bi strela z jasnega neba ne udarila v tebe, brezbožnega človeka?“

„Mólči, neumna, jezična žena!“ zavpije brezupni mož, zgrabi ženo pod grlo, stiskajoč jo, da reva niti dihati ni mogla, ter jo vleče v najskrajni kot hiše, govoreč: „Dà, do danes — do tega trenutka mi je bila vest čista od vsacega zlega, da-si užé toliko let z največjo potrpežljivostjo prenašam bédo in nevoljo v vednem zaupanji na Bogá, da se moj žalostni stan obrne skoraj na bolje. In — prisezam ti, žena, pri živem Bógu, da ta hudobija bode jedina v mojem življenji; za tebe in otroka hočem potem živeti in skrbeti, kakor pošten človek, ter nikoli nočem nikomur nič žalega storiti. Samo zdaj, ko se mi tako lepa priložnost ponuja, samo zdaj ta jedini umor, tega moram izvršiti, da preživim tebe in svoje preljubo dete. Za dušo nesrečnega človeka hočem moliti in prositi Bogá, da jo vzame k sebi v sveta nebesa; dà, dà, vse hočem storiti, — samo da ne doživim sramote, da bi moral gledati, kako